

Jeroen

Copywriter, woordvoerder, journalist, ghost-writer, dichter ... Het cv van **Jeroen Vermeiren** (48) is een bonte verzameling stielen. Als single papa van een zoon (13) laat hij graag een tegendraadse ballon op over relaties en ouderschap.

Alles woelt

Het moet de midlifecrisis zijn. Als het geen stress is of de fles is, of een stuk onzekerheid, dan is het dát. Het zijn niet mijn woorden, maar die van wijlen Robert Long. Hij zong ze in 1988. Toen was ik hoop en al 14 jaar oud en leek een midlife een exotisch beest. Iets dat heel oude mensen overkwam. Op een zucht van 50 vraag ik mij dezer weken af of ik dat beest misschien onder de leden heb. En of ik nu een heel oude mens ben, van de weeromstuit. Voor covid19 of mogelijke zwangerschap kan je een sneltest kopen in supermarkt en apotheek. Een paar druppels snot of urine later weet je of je prijs hebt. Een midlifecrisis laat zich wat moeilijker opsporen, al heet het dat ze mensen vooral treft tussen hun 40ste en 65ste levensjaar, een periode waarin ze al eens overvallen worden door zingevingsvraagstukken die hen pardoes uit balans brengen.

Nu ben ik mijn hele leven al een beetje uit balans. Het is aangeboren. Karakterieel. Mensen die het kunnen weten, vertellen mij dat het wellicht iets te maken heeft met hypersensitiviteit en hoogbegaafdheid. Als je bovengemiddeld gevoelig bent en daar ook nog eens bovengemiddeld gaat over nadenken, is het wat moeilijker in balans te blijven. Wat die zingevingsvraagstukken betreft: die stel ik mij al nagenoeg sinds de kleuterklas. Ze staken helemaal de kop op na het overlijden van mijn doopmeter en grootmoeder aan moederszijde. We schrijven het jaar 1987, een jaar voor Robert Longs

bescheiden radiohit. Ik weet nog dat ik in de kerk zat en de doodskist bijna kon aanraken. Dat die kist mijn oma herbergde, vond ik beklemmend. Niet omwille van haar dode lichaam, maar omdat ik sinds een onzalig avontuur met een vasthangende lift ergens in mijn prille jeugd hevig worstel met claustrofobie. Opgesloten zitten in een doodskist leek mij de ultieme nachtmerrie. Ik besloot diezelfde dag dat crematie mijn deel zou zijn: lekker warm en vervolgens fijn op reis, gedragen door weer en wind.

Maar ik dwaal af. De midlifecrisis dus. Heb ik ze of niet? Of speelt mijn eeuwige weltschmerz mij parten? Ik besluit tot het laatste. Ik ben nu eenmaal een melancholicus. Een dichter. Een voeler die te veel denkt en een denker die te veel voelt. Waardoor alles altijd maar woelt. Om en om, rond en rond. Dat ik geen enkele drang voel om een cabriolet te kopen of indruk te maken op vrouwen die mijn dochter kunnen zijn, sterkt mij in mijn overtuiging: hier is geen midlife maar inborst aan het werk. Al blijf ik wel dromen van een retro motorfiets of vintage Vespa. Iemand fluisterde mijn zoon in dat het hier twee erg dodelijke transportmiddelen betreft en hij wil mij nog een tijd levend verslijten. Daarom houd ik de boot voorlopig af. Ook al krimpt de tijd tussen het nu en het onherroepelijke graf, en daarmee dus de kansen om te proeven van al wat je nog zou, al wat je nog wou. ■

FOTO JOEL HOYLAERTS/PHOTO NEWS